

angaar, som jo ogsaa blev omtalt ved Forhandlingen her i Tinget af den Beslutning, som blev taget her for ikke mange Dage siden, da har jeg ment, at Hovedvægten bør lægges paa, for det første, at det ikke bliver Regeringsmedlemmernes Sag at faa nogen overvejende Indflydelse paa, hvem der skal være Nævninger, men at det bliver, om jeg saa tør sige, en Folkesag, at det bliver den folkelige Repræsentation i Kommunerne, som faar den afgørende Bestemmelse med Hensyn til, hvem der kan blive Nævninger inden for de Regler, Loven opstiller, og hvis Grundlag er den almindelige Valgret til Folketinget, og dernæst, at Nævningernes Kompetence, at de Sager, hvor Nævninger kunne finde Anvendelse, udredes saaledes, at enhver sigtet eller tiltalt, der tror lige over for sine Medborgere for Nævninger at kunne godtgøre, at han kan ingen Straffskyld træffe, skal have Ret til at fordrø Nævninger, i alt Fald naar Sagen er af den Bestaffenhed, at Straffen ikke kan overstige Bøder. Det er de Principper i denne Retning, som jeg tror bør fastholdes, og uden at jeg her skal komme ind paa en Kritik af de Forslag, som i sin Tid ere forelagte af den højtærede Justitsminister, og som han nu er opfordret til atter at forelægge, saa vil jeg sige, at det forekommer mig, at den Maade, paa hvilken Nævninger herefter bleve bragte til Stede, og det Omraade, der kunde være Genstand for deres Benyttelse, var meget for snævert. Jeg har tillige forsøgt at garantere den sigtede mod den Behandling, han hidtil har været udsat for gennem Varetægtsarresten, og navnlig mod den Tortur, som — det er jo en offentlig Hemmelighed — ikke saa sjælden har været lagt gennem Varetægtsarresten paa den sigtede for at presse den Tilstaafelse frem fra ham, som man antager, at han holder tilbage. Det er bekendt, at medens man ikke har egentlig bestemte Regler hos os for, naar en Mand kan belægges med Varetægtsarrest eller ikke uden den Undtagelse, der særlig er nævnt i Grundloven, og som har vist sig ikke i Praksis at have saa særdeles stort at betyde — jeg siger, medens man altsaa kun i meget ringe Omfang har faaet disse Regler, er Varetægtsarresten hos os sædvanlig begrundet enten derpaa, at det er nødvendigt at sikre sig den paagældendes Tilstedeblivelse, eller derpaa — og det er lige saa ofte Tilfældet — at det er nødvendigt at afholde den paagældende fra at konferere med andre om Sagen, fordi han ellers kunde modvirke Sagens Oplysning og forhindre, at det kom frem, at han havde begaaet den Forbrydelse, som han sigtes for. Enten den ene eller

den anden af disse Grunde eller begge i Forening, er dem, med hvilke Varetægtsarresten ganske regelmæssig i de allerfleste Tilfælde motiveres. Vil man nu Varetægtsarresten til Livs, saaledes navnlig, at den ikke kan anvendes paa den uheldige Maade, jeg nævnte, forekommer det mig, at det ikke kan nytte noget, at man kommer med Forskrifter om, at Varetægtsarresten ikke maa misbruges i den eller den Retning. Det hjælper ikke en Smule, men man maa, om jeg saa maa udtrykke mig, tage Brodden fra Varetægtsarresten, man maa træffe saadanne Foranstaltninger, der gøre det umuligt at benytte Varetægtsarresten som en Tortur til at afpresse den paagældende en Tilstaafelse, som maaste kan være rigtig, men som desværre ikke altid er det. Der er ikke saa faa Eksempler paa, at det er blevet godtgjort, at den aflagte Tilstaafelse ikke er rigtig, og der har vel været flere Tilfælde end dem, der ere blevne godtgjorte, der vil ogsaa være Tilfælde, hvor det ikke kommer for en Dag, og det er maaste ikke de færreste. Der er to Ting, forekommer det mig, man maa gøre i den Retning: man maa ophæve den Isolation, som Varetægtsarresten nu medfører, og man maa give paagældende Ret til at lade sig forpleje i Varetægtsarresten, som han vil og kan. Det er jo dels ved den indskrænkede Kost, som gives i Varetægtsarresten, at man søger at gøre Arrestanten blød og mør, og dels derved, at man udelukker ham fra hele Omverdenen saaledes, at han ikke kan samtale med nogen som helst, at der ikke er noget Menneske, der kan give ham nogen Trøst eller Beskyndning. Forslaget gaar derfor ud paa at ophæve den saakaldte Kollisionsarrest — et Udtryk, som den højtærede Justitsminister jo saa godt forstaar — og at indskrænke Arresten til en blot Frihedsberøvelse, men i øvrigt ikke anderledes, end at den paagældende, hvis han ikke vil nøjes med den Kost, Arrestreglementet foreskriver, og har Haad til at faa bedre Kost, har fuldstændig Lov dertil, eller om nogen vil sende ham bedre Kost af velvillige Folk, og tillige at han kan tale uhindret, med hvem han vil. Man sikrer sig altsaa blot hans Tilstedeblivelse. Dertil kommer nu dette, at man ogsaa kommer dertil — hvad der heller ikke forekommer mig forelaa i den højtærede Justitsministers Forslag, men vel i tidligere Forslag, der have været indbragte her i Tinget fra anden Side — at paagældende ikke kan tvinges til at svare paa, hvad man spørger ham om, men at han siger: Bevis min Skyld, jeg vil ikke svare paa, hvad man spørger mig om. Det er som bekendt en